

Kedves Olvasóink!

Sokan nem is tudják már, honnan ered a Mikulás. Felnőtt fejjel már csak arra emlékszünk, milyen érzés volt várni rá, majd örömmel meglesni, mit tett a nagy gonddal kifényesített csizmánkba. Mikulás valójában szent Miklós püspök volt, egy igazi szakállas öregember, aki életét a jócselekedeteknek szánta.

Sok száz évvel ezelőtt élt.

Karácsony este van.
Gyerekek örülnek.
Fa körül zsvajjal,
mindnyájan leülnek.
Várják a Mikulást.
Közel van, ők érzik.
Nagyapát faggatják:
-Hol van? Miért késik?

A kandalló mellett,
nagyapa mosolyog.
Csendesen pipázva
magyarázatba fog:
-Nagyon messziről jön.
Sok ház van útjában.
Benéz az ablakon
mindegyik utcában.
Ha jó gyereket lát,
az ajtón bekopog.
Ajándékokat ad,
aztán tovább kocog.
Legyetek jók addig,
Rosszat ki nem állja.
Mesélek órála,
amíg vártok rája.

Elhalkul a zsvaj,
elhalkul a láрма.
Máris körbefogják,
meséjére várva.
Csutorás pipáját
ő is félre tette.
Bajuszát sodrintva,
a mesét elkezdte:

... Az Északi Sarkon,
egyszer hajdanában,
élt egy öreg ember,
csak úgy, egymagában.

Vörös palástban járta csendben a várost, s adakozott a szegényeknek. A modern magyar néphagyomány szerint december 5. éjjelén – december 6. hajnalán meglátogatja a gyermekeket, s ha az elmúlt évben jól viselkedtek, kisebb ajándékot ad nekik. Amerikából az 1950- s években terjedt el az ún. amerikai típusú Mikulás, aki pirosposzsgás, pocakos, mosolygós, rövid, prémmel szegélyezett kabátot és félhosszú csizmát hord, és karácsonykor járja a házakat, jutalmazza a jó gyerekeket.

Mese a Mikulásról

Mikulásnak hívták,
-már akik ismerték!
Jóembernek vélték,
szomszédok szerették.

Az Északi Sarkon
nincs Nyugat, vagy Kelet.
Bármerre is indulsz,
utad Délnek vezet.
Ott élt már régóta
a jégiglujában.
Varrt, fúrt-faragott
szabad órájában.

Varrt, fúrt-faragott,
mert mindenhez értett.
Fiatal korában,
ezermesterré lett.
Halcsontból díszeket,
szobrokat, ing gombot...
Bármit kezébe vett,
valamit kigondolt.

Többnyire játékokat.
Fahuszárt, szekeret.
Rongybabát bölcsővel
és még más egyebet.
Mikor elkészültek,
polcon sorba rakta.
Gyönyörködött bennük,
senkinek nem adta.

Karácsonykor egyszer,
hideg szelek fújtak.
Akkor csak tehették,
a tűz mellé bújtak.
Mikulásnak az nap
úgy hozta a kedve,

Már nem igazán hasonlít hajdani névadójára, a szentéletű Miklós püspökre.

A 2011. esztendőzt zárva az Agghegyalja Mozaik egy Ünnepi Plusz lappal bővült Kovács Kálmán András jóvoltából, aki e karácsonyi történetet az amerikában töltött évek alatt írta, és aki ezzel a kedves verssel kíván Mindnyájukak szeretetteljes, békés, áldott karácsonyt!

Fogadják nagy szeretettel!

egy sétára indult,
ki a nagy hidegbe.

Nem jutott messzire,
gyereksírást hallott.
Nosza, fogta magát,
rögvest oda tartott.
Szomorú látványnak
nézett ő elébe!
Két éhes gyermeket
talált a sötétbe'.

Karácsony napja van,
hogyan történhetett ez?...
A két kis apróság
a hidegtől megvesz!
Ölbe kapta őket,
igljába vitte,
s ami tej, kalács volt
mind, elibük tette.

Odament a polchoz,
míg a kettő evett.
Háta mögé rejtve
két játékot levett.
Amikor jóllaktak,
a kezükbe adta.
(Eddig ilyet nem tett,
nem másnak faragta.)

Azt a nagy örömet,
amit rajtuk látott,
soha nem tapasztalt
furcsa érzést váltott.
-Ilyen semmiséggel
más is boldog lehet?
-kérdezte önmagát.
Ezen könnyen tehet!